

Người đi săn và con vượn

1. Ngày xưa có một người săn bắn rất tài. Nếu con thú rừng nào không may gặp bác ta thì hôm ấy coi như ngày tận số.

2. Một hôm, người đi săn xách nỏ vào rừng. Bác thấy một con vượn lông xám đang ngồi ôm con trên tảng đá. Bác nhẹ nhàng rút mũi tên bắn trúng vượn mẹ.

Vượn mẹ giật mình, hết nhìn mũi tên lại nhìn về phía người đi săn bằng đôi mắt căm giận, tay không rời con. Máu ở vết thương rỉ ra loang khắp ngực.

Người đi săn đứng im chờ kết quả...

3. Bỗng vượn mẹ nhẹ nhàng đặt con xuống, vơ vội nắm bùi nhùi gối lên đầu con, rồi nó hái cái lá to, vắt sữa vào và đặt lên miệng con.

Sau đó, vượn mẹ nghiến răng, giật phắt mũi tên ra, hét lên một tiếng thật to rồi ngã xuống.

4. Người đi săn đứng lặng. Hai giọt nước mắt từ tì lăn trên má. Bác cắn môi, bẻ gãy nỏ và lảng lặng quay gót ra về.

Từ đấy, bác không bao giờ đi săn nữa.

Theo LÉP TÔN-XTÔI

- **Tận số** : hết đời, chết.
- **Nỏ** : vũ khí hình cái cung, có cán, lẫy, bắn tên đi bằng cách căng bột dây.
- **Bùi nhùi** : mớ rơm rạ hoặc lá cây, cỏ... để rổi.

1. Chi tiết nào nói lên tài săn bắn của bác thợ săn ?
2. Cái nhìn căm giận của vượn mẹ nói lên điều gì ?
3. Những chi tiết nào cho thấy cái chết của vượn mẹ rất thương tâm ?
4. Chúng kiến cái chết của vượn mẹ, bác thợ săn làm gì ?
5. Câu chuyện muốn nói điều gì với chúng ta ?